

Obres escollides de Lenin en català

**LES TASQUES FONAMENTALS DE LA
INTERNACIONAL COMUNISTA**

**V. I. LENIN
1920**

(2on Congrés de la Internacional Comunista)

Versió catalana establerta des de: *Los cuatro primeros congresos de la Internacional Comunista*, volum 1, Edicions Internacionals Sedov, (<http://grupgerminal.org/?q=node/194>)

Edicions internacionals Sedov

Núcleo en defensa
del marxismo

Germinal

LES TASQUES FONAMENTALS DE LA INTERNACIONAL COMUNISTA

1.- El moment actual del desenvolupament del moviment comunista internacional està caracteritzat pel fet que, en tots els països capitalistes, els millors representants del moviment proletari han comprès perfectament els principis fonamentals de la Internacional Comunista, és a dir la dictadura del proletariat i el govern dels soviets, i s'han unit a les seues files amb entusiàstica adhesió. Més important encara és el fet que les més àmplies masses del proletariat de les ciutats i dels treballadors desenrotllats del camp manifesten la seua simpatia sense reserves envers aqueixos principis essencials. Açò constitueix un gran pas endavant.

D'altra banda, s'han palesat dues limitacions o debilitats del moviment comunista internacional, que creix amb una rapidesa extraordinària. Una d'elles, molt greu i que presenta un gran perill immediat per a la causa de l'alliberament del proletariat, consisteix en el fet que certs antics líders, determinats vells partits de la II Internacional, en part inconscientment pressionats per les masses, en part conscientment (i llavors enganyant-les per a conservar la seua antiga situació d'agents i auxiliars de la burgesia al si del moviment obrer) anuncien la seua adhesió condicional o sense reserves a la III Internacional però romanent, en els fets, en tot el seu treball pràctic quotidià, al nivell de la II Internacional. Aquesta situació és absolutament inadmissible. Introdueix entre les masses un element de corrupció, impedeix la formació o el desenrotllament d'un Partit Comunista fort, qüestiona el respecte degut a la III Internacional amenaçant-la amb reprendre traïcions semblants a les dels socialdemòcrates hongaresos precipitadament disfressats de comunistes. Un altre defecte, molt menys important i que és més aïna una malaltia de creixement del moviment, és la tendència "esquerrana" que condueix a una apreciació errònia del paper i de la missió del partit amb relació a la classe obrera i a la massa i de l'obligació per als revolucionaris comunistes de militar als parlaments i als sindicats reaccionaris.

El deure dels comunistes no és callar les debilitats del seu moviment sinó criticar-lo obertament a fi d'alliberar-se d'aqueixes debilitats ràpidament i radicalment. Amb aquest objectiu, és important abans que res definir, d'acord amb la nostra experiència pràctica, el contingut de les nocions de *dictadura del proletariat* i *de poder dels soviets*. En segon lloc, en què pot i ha de consistir en tots els països el treball preparatori, immediat i sistemàtic tendent a la realització d'aqueixes consignes i, en tercer lloc, quines vies i mitjans ens permeten fer que el nostre moviment supere aqueixes debilitats.

I

L'ESSÈNCIA DE LA DICTADURA DEL PROLETARIAT I DEL PODER DELS SOVIETS

2.- La victòria del socialisme, primera etapa del comunisme, sobre el capitalisme exigeix el compliment per part del proletariat, l'única classe realment revolucionària, de les tres tasques següents.

La primera consisteix en derrocar els explotadors i, en primer lloc, la burgesia, com el seu representant econòmic i polític principal. Es tracta d'infligir-los una derrota total, de trencar la seua resistència, de fer impossible per la seua banda qualsevol intent de restauració del capital i de l'esclavitud assalariada.

La segona consisteix en atraure darrere de l'avantguarda del proletariat revolucionari, del seu Partit Comunista, no sols tot el proletariat sinó també tota la massa de treballadors explotats pel capital, aclarir-los, organitzar-los, educar-los, disciplinar-los en el mateix curs de la lluita despietada i sense temor contra els explotadors, a arrancar en tots els països capitalistes aquesta indiscutible majoria de la població a la burgesia, en inspirar-li en la pràctica confiança en el paper de dirigent del proletariat, de la seua avantguarda revolucionària.

La tercera consisteix en neutralitzar o reduir a la impotència els inevitables vacil·lants entre el proletariat i la burgesia, entre la democràcia burgesa i el poder dels soviets, de la classe dels petits propietaris rurals, industrials i negociants prou nombrosos encara tot i que només formen una minoria de la població i de les categories d'intel·lectuals, d'empleats, etc., que incideixen al voltant d'aquesta classe.

La primera i la segona tasca exigeixen, cadascuna, mètodes d'acció particulars respecte als explotats i als explotadors. La tercera en deriva, de les dues primeres. Només exigeix una aplicació, hàbil, flexible i oportuna dels mètodes aplicats per a les primeres, es tracta d'adaptar-los a les circumstàncies concretes.

3.- En la conjuntura actual, creada en tot el món, i sobretot als països capitalistes més desenvolupats, més poderosos, més il·lustrats, més lliures, pel militarisme, l'imperialisme, l'opressió de les colònies i dels països febles, la matança imperialista mundial i la "pau" de Versalles, el pensament d'una pacífica submissió de la majoria dels explotats envers els capitalistes i d'una evolució plàcida vers el socialisme no és només un signe de mediocritat burgesa sinó també un engany, la simulació de l'esclavitud de l'assalariat, la deformació de la veritat als ulls dels treballadors. La veritat és que la burgesia més il·lustrada, la més democràtica no retrocedeix davant la carnisseria de milions d'obres i camperols amb l'únic fi de salvar la propietat privada dels mitjans de producció. La liquidació de la burgesia per mitjà de la violència, la confiscació de les seues propietats, la destrucció del seu mecanisme d'estat, parlamentari, judicial, militar, burocràtic, administratiu, municipal, etc. fins a l'exili i/o empresonament de tots els explotadors més perillosos i obstinats, sense excepció, l'exercici d'una estricta vigilància per a reprimir els intents, que no en faltaran, de restaurar l'esclavitud capitalista, tals són les mesures que poden assegurar la submissió real de tota la classe d'explotadors.

D'altra banda, la idea molt comuna en els vells partits i en els líders de la II Internacional que la majoria dels treballadors i dels explotats pot en el règim capitalista, sota el jou esclavista de la burgesia (que revist formes infinitament variades, més refinades i, alhora, més cruels i despietades a mesura que el país capitalista és més culte) adquirir una plena consciència socialista, ferma socialista, conviccions i força, aquesta idea, diem nosaltres, enganya també els treballadors. En realitat, només després que l'avantguarda proletària, sostinguda per l'única classe revolucionària o per la seua majoria, haja derrotat els explotadors, seran alliberats els explotats de les seues servituds i immediatament millorades les seues condicions d'existència en detriment dels capitalistes expropiats. Només llavors, i al preu de la més dura guerra civil, l'educació, la instrucció, l'organització de les grans masses explotades podrà realitzar-se al voltant del proletariat, davall la seua influència i la seua direcció, i només així serà possible vèncer el seu egoisme, els seus vicis, les seues debilitats, la seua falta de cohesió, que s'hi deriven del règim de la propietat privada i transformar-los en una vasta associació de treballadors lliures.

4.- L'èxit de la lluita contra el capitalisme exigeix una justa relació de forces entre el Partit Comunista com a guia, el proletariat, la classe revolucionària i la massa, és a dir el conjunt dels treballadors i dels explotats. El Partit Comunista, si és realment l'avantguarda de la classe revolucionària, si assimila els seus millors representants, si està compost de comunistes conscients i sacrificats, educats i foguejats per l'experiència d'una llarga lluita revolucionària, si ha sabut unir-se indissolublement a tota l'existència de la classe obrera i, mitjançant això, a la de tota la massa explotada i inspirar-les plena confiança, només aqueix partit és capaç de dirigir el proletariat en la lluita final, la més aferrissada, contra totes les forces del capitalisme. I només sota la direcció de semblant partit pot el proletariat anihilar l'apatia i la resistència de la petita aristocràcia obrera composta pels líders del moviment sindical i corporatiu, corromputs pel capitalisme, i desenrotllar totes les seues energies, infinitament més grans que la seua força numèrica, a causa de l'estructura econòmica del mateix capitalisme. Només una vegada alliberada del jou del capital i de l'aparell governamental de l'estat, després d'haver obtingut la possibilitat d'actuar lliurement, només llavors la massa, és a dir la totalitat dels treballadors i dels explotadors organitzats en els soviets, podrà desenrotllar, per primera vegada en la història, la iniciativa i l'energia de desenes de milions d'homes ofegats pel capitalisme. Només quan els soviets siguin l'únic mecanisme de l'estat podrà assegurar-se la participació efectiva de les masses, abans explotades, en l'administració del país, participació que, en les democràcies burgeses més il·lustrades i lliures era impossible en el 95% dels casos. En els soviets, la massa dels explotats comença a aprendre, no en els llibres sinó per mitjà de l'experiència pràctica, que és la construcció socialista, la creació d'una nova disciplina social i de la lliure associació dels treballadors lliures.

II

EN QUÈ HA DE CONSISTIR LA PREPARACIÓ IMMEDIATA DE LA DICTADURA PROLETÀRIA

5.- L'actual desenrotllament del moviment comunista internacional està caracteritzat pel fet que en nombrosos països capitalistes el treball de preparació del proletariat per a l'exercici de la dictadura no

està acabat i amb molta freqüència ni tan sols ha sigut començat de forma sistemàtica. Açò no vol dir que la revolució proletària siga impossible en un futur molt pròxim. Al contrari, és molt possible, atès que la situació política i econòmica és extraordinàriament rica en matèries inflamables i en causes susceptibles de provocar el seu incendi imprevist. Un altre factor de la revolució, fora de l'estat de preparació del proletariat, és sobretot la crisi general a què s'enfronten tots els partits governants i tots els partits burgesos. S'hi desprèn, de tot el que hem dit, que la tasca actual dels partits comunistes consisteix en fer avançar la revolució tot i que sense provocar-la artificialment abans d'aconseguir una preparació. La preparació del proletariat per a la revolució ha de ser intensificada mitjançant l'acció. D'altra banda, els casos assenyalats, fa un moment, en la història de molts partits socialistes obliguen a vigilar perquè el reconeixement de la dictadura del proletariat no siga purament verbal.

Per aquestes raons, en l'actualitat la tasca fonamental del Partit Comunista, des del punt de vista del moviment internacional proletari, és l'agrupament de totes les forces comunistes disperses, la formació en cada país d'un Partit Comunista únic (o l'enfortiment i la renovació dels partits ja existents) a fi d'activar el treball de preparació del proletariat per a la conquesta del poder sota la forma de dictadura del proletariat. L'acció socialista habitual dels grups i dels partits que reconeixen la dictadura del proletariat està lluny d'haver experimentat aquesta modificació fonamental, aqueixa renovació radical que és necessària perquè es reconega l'acció com a comunista i com a corresponent a les tasques prèvies de la dictadura del proletariat.

6.- La conquesta del poder polític per part del proletariat no interromp la lluita de classes d'aquest contra la burgesia sinó que, al contrari, la fa més llarga, més dura, més despietada. Tots els grups, partits, militants del moviment obrer que adopten en la seua totalitat o parcialment el punt de vista del reformisme, del "centre", etc., inevitablement es col·locaran, a causa de l'extrema exacerbació de la lluita, del costat de la burgesia o del costat dels vacil·lants, o, el que és més perillós, engrossiran les files dels amics indesitjables del proletariat victoriosos. Per això la preparació de la dictadura del proletariat exigeix no sols l'enfortiment de la lluita contra la tendència dels reformistes i dels "centristes", sinó també la modificació del caràcter d'aqueixa lluita. Aquesta no pot limitar-se a la demostració del caràcter erroni d'aqueixes tendències sinó que, també, ha de desemascarar incansablement i despietadament tot militant del moviment obrer que manifeste aqueixes tendències. Sense açò, el proletariat no pot saber amb qui marxa cap a la lluita final contra la burgesia. Aquesta lluita és tal que pot canviar en tot moment i transformar, com ja ho ha demostrat l'experiència, l'arma de la crítica per la crítica de les armes. Tota vacil·lació o debilitat en la lluita contra aquells que es comporten com a reformistes o "centristes" té com a conseqüència un augment directe del perill d'enderrocament del poder proletari per part de la burgesia, que utilitzarà en el futur per als fins de la contrarevolució allò que als obtusos els sembla només un "desacord teòric" del moment.

7.- És impossible limitar-se a la negació habitual per principis de tota col·laboració amb la burgesia, de tot "coalicionisme". Una simple defensa de la "llibertat" i de la igualtat amb el manteniment de la propietat privada dels mitjans de producció es transforma, davall les condicions de la dictadura del proletariat, que mai estarà en condicions de liquidar d'un sol colp tota la propietat privada, en "col·laboració" amb la burgesia que sabotejarà directament el poder de la classe obrera. Puix la dictadura del proletariat significa la consolidació governamental i la defensa de tot el sistema estatal, no de "la llibertat" per als explotadors per a continuar la seua obra d'opressió i d'explotació, no de la "igualtat" del propietari (és a dir d'aquell que conserva per al seu gaudi personal certs mitjans de producció creats pel treball de la col·lectivitat) i del pobre. Allò que fins a la victòria del proletariat ens sembla només un desacord sobre la qüestió de la "democràcia" es convertirà inevitablement més endavant, després de la victòria, en un problema que caldrà resoldre mitjançant les armes. Sense una transformació radical de tot el caràcter de la lluita contra els "centristes" i els "defensors de la democràcia" la preparació prèvia de les masses per a la realització de la dictadura del proletariat és impossible.

8.- La dictadura del proletariat és la forma més decisiva i revolucionària de la lluita de classes del proletariat i de la burgesia. Aqueixa lluita només pot resultar victoriosa quan l'avantguarda més revolucionària del proletariat arrossega darrere ella una indiscutible majoria obrera. La preparació de la dictadura del proletariat exigeix, per aqueixes raons, no sols la denúncia del caràcter burgès del reformisme i de qualsevol defensa de la democràcia que implique el manteniment de la propietat privada sobre els mitjans de producció, no sols la denúncia de les manifestacions de tendències, que signifiquen en els fets la defensa de la burgesia al si del moviment obrer sinó que exigeix, també, el

reemplaçament dels vells líders per comunistes en tots els sectors de l'organització proletària: polítics, sindicals, cooperatives, d'educació, etc...

Com més ferma i prolongada ha sigut la dominació de la democràcia burgesa en un determinat país, la burgesia aconsegueix amb major èxit posar als llocs importants del moviment obrer homes educats per ella, per les seues concepcions, pels seus prejudicis, ben sovint directament o indirectament comprats per ella. És indispensable, i és necessari fer-ho amb molta més gosadia que fins ara, reemplaçar aqueixos representants de l'aristocràcia obrera per treballadors encara inexperts però que estiguen prop de la massa explotada i tinguen la seua confiança en la lluita contra els explotadors. La dictadura del proletariat exigirà la designació d'aqueixos treballadors inexperts als llocs més importants del govern sense que per això el poder de la classe obrera disminuisca o no siga sostingut per les masses.

9.- La dictadura del proletariat és la realització més completa de la dominació de tots els treballadors i de tots els explotats, oprimits, embrutits, aterrits, dispersats, enganyats per la classe capitalista, però conduïts per l'única classe social preparada per a aquesta missió directriu per tota la història del capitalisme. Per això ha de ser començada en totes parts i immediatament la preparació de la dictadura proletària, entre d'altres pels següents mitjans:

En totes les organitzacions sense excepció (sindicats, unions, etc.), proletàries en primer lloc i després no proletàries, de les masses treballadores explotades (ja siguen polítiques, sindicals, militars, cooperatives, d'exalumnes, esportives, etc.) han de ser formats grups o nuclis comunistes, amb preferència legalment, però si cal clandestinament, el que es converteix en obligatori sempre que s'espere la seua clausura o l'arrest dels seus membres. Aqueixos grups, vinculats entre si i també al partit, intercanviaran el resultat de les seues experiències, s'ocuparan de l'agitació, de la propaganda i de l'organització, s'adaptaran a tots els dominis de la vida social, a tots els aspectes i a totes les categories de la massa treballadora i així hauran de procedir, mitjançant aqueix múltiple treball, a la seua pròpia educació, la del partit, de la classe obrera i de la massa.

No obstant això, és molt important elaborar pràcticament (en el seu desenvolupament necessari) mètodes d'acció per una banda respecte als líders o representants autoritzats de les organitzacions, totalment corrompudes pels prejudicis imperialistes i petitburgesos (líders als que cal desemascarar despietadament i excloure del moviment obrer) i, d'altra banda, respecte a les masses que, sobretot després de la matança imperialista, estan disposades a entendre la necessitat de seguir el proletariat, l'únic capaç d'alliberar-les de l'esclavitud imperialista. És convenient saber abordar les masses amb paciència i circumspècció, a fi de comprendre les particularitats psicològiques de cada professió, de cada grup al si d'aquesta massa.

10.- Hi ha un grup o fracció dels comunistes que mereix particular atenció i la vigilància del partit: la fracció parlamentària. En altres termes, el grup de membres del partit elegits al parlament (o als municipis, etc.). D'una banda, aqueixes tribunes són, per als sectors profunds de la classe treballadora endarrerida o plena de prejudicis petitburgesos, d'una importància fonamental. Aqueixa és la raó per la qual els comunistes han de dur avant, des de l'alt d'aqueixes tribunes, una acció de propaganda, agitació, organització i explicar a les masses per què era necessari en Rússia (com ho serà arribat el cas en tots els països) la dissolució del parlament burgès pel Congrés Panrus de Soviets. D'altra banda, tota la història de la democràcia burgesa ha fet de la tribuna parlamentària, sobretot als països avançats, el principal, o un dels principals, caus de les estafes financeres i polítiques, de l'arribisme, de la hipocresia, de l'opressió dels treballadors. Per això el viu odi alimentat respecte als parlaments pels millors representants del proletariat està plenament justificat. Per això els partits comunistes i tots els partits adherits a la III Internacional (sobretot en el cas en què aqueixos partits no hagen sigut creats a conseqüència d'una escissió dels vells partits després d'una llarga i aferrissada lluita sinó que s'hagen format per l'adopció, moltes vegades nominal, d'una nova posició per part dels antics partits) han d'observar una actitud molt rigorosa envers les seues fraccions parlamentàries, és a dir exigir la seua subordinació total al Comitè Central del partit, la incorporació preferent en la seua composició d'obers revolucionaris, l'anàlisi més atenta en la premsa del partit i en les reunions d'aquest dels discursos dels parlamentaris des del punt de vista de la seua actitud comunista, la designació dels parlamentaris per a l'acció de propaganda entre les masses, l'exclusió immediata de tots aquells que manifesten una tendència vers la II Internacional, etc.

11.- Un dels obstacles més greus per al moviment obrer revolucionari als països capitalistes desenrotllats deriva del fet que, gràcies a les possessions colonials i a la plus-vàlua del capital financer, etc., el capital ha aconseguit crear una petita aristocràcia obrera relativament imponent i estable. Aquest grup es va beneficiar amb les millors retribucions i, per damunt de tot, està penetrada d'un esperit de corporativisme estret, petit burgès i de prejudicis capitalistes. Constitueix la vertadera "base" social de la II Internacional dels reformistes i dels "centristes" i en l'actualitat està molt prop de convertir-se en el principal punt de suport de la burgesia. Cap preparació, ni tan sols prèvia, del proletariat per a la derrota de la burgesia és possible sense una lluita directa, sistemàtica, àmplia, declarada, amb aquesta petita minoria que, sens dubte (com ja ho ha demostrat l'experiència) proveirà nombrosos homes a la guàrdia blanca de la burgesia després de la victòria del proletariat. Tots els partits adherits a la III Internacional han d'imposar aquesta consigna, a qualsevol preu, "més profundament en les masses", entenen per massa tot el conjunt dels treballadors i dels explotats pel capital i sobretot els menys organitzats i educats, els més oprimits i allunyats de l'organització.

El proletariat només esdevé revolucionari quan no es tanca en els marcs d'un estret corporativisme i actua en totes les manifestacions i en tots els dominis de la vida social com el capdavanter de la massa treballadora i explotada. La realització de la seua dictadura és impossible sense preparació i sense la resolució d'arriscar les pèrdues més grans en nom de la victòria sobre la burgesia. I des d'aquest punt de vista, l'experiència de Rússia té una importància pràctica de principi. El proletariat rus no hauria pogut realitzar la seua dictadura, no hauria conquerit la simpatia i la confiança generals de tota la massa obrera si no hagués donat prova d'esperit de sacrifici i si no hagués patit la fam més profundament que totes les altres capes d'aquesta massa, en les hores més difícils dels atacs, de les guerres, del bloqueig de la burgesia mundial.

El suport més total i més sacrificat del Partit Comunista i del proletariat d'avantguarda és particularment necessari en relació a tot moviment vaguístic ampli, violent, considerable, que és l'únic en condicions, davall l'opressió del capital, de despertar vertaderament, de commoure i organitzar les masses, d'inspirar-les plena confiança en el paper directriu del proletariat revolucionari. Sense aqueixa preparació, cap dictadura del proletariat és possible, i els homes capaços d'oposar-se a les vagues com ho fan Kautsky en Alemanya i Turati en Itàlia no han de ser tolerats al si dels partits adherits a la III Internacional. Açò també pot dir-se dels líders parlamentaris i tradeunionistes que permanentment traeixen els obrers ensenyant-los per mitjà de la vaga el reformisme i no la revolució (exemples: Jouhaux a França, Gompers en Amèrica del Nord, G.H. Thomas en Anglaterra).

12.- Per a tots els països, fins i tot per als més "lliures", els més "legals", els més "pacífics", és a dir on hi ha una més feble exacerbació de la lluita de classe, ha arribat el moment en què s'imposa, com una necessitat absoluta per a tot Partit Comunista, unir l'acció legal i il·legal, l'organització legal i l'organització clandestina. Perquè als països més cultes i més lliures, els de règim burgès democràtic més "estable", els governs, malgrat les seues declaracions falses i cíniques, ja han confeccionat llistes negres secretes de comunistes, violen permanentment la seua pròpia constitució recolzant, més o menys secretament, els guàrdies blancs i l'assassinat dels comunistes en tots els països, preparen en l'ombra l'arrest de comunistes, la infiltració entre ells de provocadors, etc.

Ni el més reaccionari esperit petit burgès, per més belles que siguin les frases "democràtiques" i pacifistes darrere de les quals s'empara, pot negar aqueix fet i la seua ineludible conclusió: la formació immediata per part de tots els partits comunistes legals d'organitzacions clandestines tendents a l'acció il·legal, organitzacions que estaran preparades per al dia en què la burgesia es decidisca a assetjar els comunistes. L'acció il·legal desenrotllada en l'exèrcit, la flota, la policia, és de la major importància. Des de la gran guerra imperialista, tots els governs del món temen l'exèrcit regular i han recorregut a tots els procediments imaginables per a formar unitats militars amb elements especialment seleccionats de la burgesia i dotats de les armes i enginys més mortífers i perfeccionats.

D'altra banda, també cal, en tots els casos, no limitar-se a una acció il·legal i prosseguir, a més a més, l'acció legal tractant de superar totes les dificultats, fundant diaris i organitzacions legals sota les designacions més diverses i, si cal, canviant sovint els seus noms. Així actuen els partits comunistes il·legals a Finlàndia, Hongria, Alemanya i, en certa manera, a Polònia, Lituània, etc. Així han d'actuar els treballadors industrials del món (IWW) als Estats Units i hauran d'actuar tots els altres partits comunistes legals en el cas que s'intente castigar-los per la seua acceptació de les resolucions dels Congressos de la Internacional Comunista, etc.

L'absoluta necessitat d'unir l'acció legal i il·legal no està determinada en principi pel conjunt de les condicions de l'època que travessem, període de vigílies de dictadura proletària, sinó per la necessitat de demostrar a la burgesia que no hi ha i no pot haver-hi dominis i camps d'acció que no hagen conquerit els comunistes i també perquè existeixen encara profunds sectors del proletariat, i en proporcions més vastes una massa treballadora i explotada no proletària, que continuen confiant en la legalitat burgesa democràtica i als que és molt important dissuadir.

13.- L'estat de la premsa obrera als països capitalistes més avançats evidencia, de forma contundent, la falsedat de la llibertat i de la igualtat en la democràcia burgesa, així com la necessitat d'unir sistemàticament l'acció legal i il·legal. Tant en l'Alemanya vençuda com als Estats Units victoriosos, totes les forces de l'aparell governamental de la burgesia i tota l'astúcia dels reis de l'or es posen mà a l'obra per a desposseir els obrers de la seua premsa: persecucions judicials i arrestos (o assassinats comesos per sicaris) dels redactors, confiscacions dels enviaments postals, del paper, etc. I tot allò que és necessari per a un diari en matèria d'informació es troba en mans de les agències telegràfiques burgeses, els anuncis, sense els quals un gran diari no pot cobrir els seus costos, es troben a la "lliure" disposició dels capitalistes. En resum, la burgesia, mitjançant la mentida, la pressió del capital i de l'estat burgès, desposseeix el proletariat revolucionari de la seua premsa.

Per a lluitar contra aquesta situació, els partits comunistes han de crear un nou tipus de premsa periòdica destinada a la difusió massiva entre els obrers que incloga:

1) publicacions legals que ensenyarien, sense declarar-se comunistes i sense parlar de la seua dependència del partit, traure avantatge de les més mínimes possibilitats legals, com ho van fer els bolxevics davall el tsarisme després de 1905;

2) fullets il·legals, encara que siguin de format mínim, d'aparició irregular però impresos pels obrers en un gran nombre de tipografies que donen al proletariat una informació lliure, revolucionària i consignes revolucionàries.

Sense una batalla revolucionària, que atraga les masses, per la llibertat de premsa comunista, la preparació de la dictadura del proletariat és impossible.

III

MODIFICACIÓ DE LA LÍNIA DE CONDUCTA I, PARCIALMENT, DE LA COMPOSICIÓ SOCIAL DELS PARTITS ADHERITS O DESITJOSOS D'ADHERIR-SE A LA INTERNACIONAL COMUNISTA

14.- El grau de preparació del proletariat dels països més importants, des del punt de vista de l'economia i de la política mundials, per a la realització de la dictadura obrera es caracteritza, amb la major objectivitat i exactitud, pel fet que els partits més influents de la II Internacional com ara el Partit Socialista francès, el Partit Socialdemòcrata Independent alemany, el Partit Obrer Independent anglès, el Partit Socialista nord-americà han sorgit d'aqueixa Internacional groga i han decidit, sota determinades condicions, adherir-se a la III Internacional. D'aquesta manera, queda demostrat que l'avantguarda no està sola, que la majoria del proletariat revolucionari ha començat a passar-se al nostre costat, persuadit per la marxa dels esdeveniments. Ara l'essencial és saber concloure aquesta etapa i que l'organització consolide fermament els resultats obtinguts a fi que es pugui avançar en tota la línia sense la menor vacil·lació.

15.- Tota l'activitat dels partits anteriorment citats (als que cal agregar-hi també el Partit Socialista suís si el telegrama que ens informa de la seua decisió d'adherir-se a la III Internacional és exacte) prova (i no interessa quina publicació d'aqueixos partits ho confirma irrefutablement) que encara no és comunista i que s'oposa ben sovint als principis fonamentals de la III Internacional en reconèixer la democràcia burgesa en compte de la dictadura del proletariat i del poder dels soviets.

Per aqueixes raons, el 2on Congrés de la Internacional Comunista declara que no considera possible el reconeixement immediat d'aqueixos partits, que confirma la resposta donada pel Comitè Executiu de la Internacional Comunista als independents alemanys, que confirma el seu consentiment per a establir negociacions amb tot partit que surta de la II Internacional i que expresse el desig d'acostar-se a la III Internacional, que concedeix vot consultiu als delegats d'aqueixos partits per a tots els seus

congressos i conferències, que planteja les següents condicions per a la total unió d'aqueixos partits (i partits semblants) amb la Internacional Comunista:

- 1) Publicació de totes les decisions de tots els Congressos de la Internacional Comunista i del Comitè Executiu en totes les edicions periòdiques del partit;
- 2) Examen d'aquestes últimes en reunions especials de totes les organitzacions locals del partit;
- 3) Convocatòria, després d'aquest examen, d'un congrés especial del partit amb l'objecte d'excloure els elements que continuen actuant amb el criteri de la II Internacional. Aqueix congrés haurà de ser convocat el més ràpidament en el termini màxim de quatre mesos posteriors al 2on Congrés de la Internacional Comunista;
- 4) Expulsió del partit de tots els elements que continuen actuant segons els cànons de la II Internacional;
- 5) Traspàs de tots els òrgans periòdics del partit a les mans de redactors exclusivament comunistes;
- 6) Els partits que vulguen adherir ara a la III Internacional però que encara no han modificat radicalment la seua vella tàctica han de controlar prèviament que els dos terços de membres del seu Comitè Central i de les institucions centrals més importants estiguen compostos per camarades que, ja abans del 2on Congrés s'havien pronunciat obertament a favor de l'adhesió del partit a la III Internacional. Poden fer-se excepcions amb l'aprovació del Comitè Executiu de la Internacional Comunista. El Comitè Executiu es reserva també el dret a fer excepcions pel que fa als representants de la tendència centrista esmentats en el paràgraf 7è;
- 7) Els membres del partit que rebutgen les condicions i tesis establides per la Internacional Comunista han de ser exclosos del partit. El mateix ocorrerà amb els delegats al Congrés Extraordinari.

16.- Pel que fa a l'actitud dels comunistes que formen la minoria actual entre els militants responsables dels partits abans citats i semblants, el 2on Congrés de la Internacional Comunista decideix que, a conseqüència del ràpid creixement de l'esperit revolucionari de les masses, l'allunyament dels comunistes d'aqueixos partits no és desitjable, mentre mantinguen la possibilitat de dur a terme una acció tendent al reconeixement de la dictadura del proletariat i del poder dels soviets, de criticar els oportunistes i els centristes que encara segueixen en aqueixos partits.

No obstant això, quan l'ala esquerra d'un partit centrista haja adquirit una força suficient podrà, si ho jutja útil per al desenvolupament del comunisme, abandonar el partit en bloc i formar un partit comunista.

Simultàniament, el 2on Congrés de la III Internacional aprova també l'adhesió de grups i organitzacions comunistes o simpatitzants del comunisme del Labour Party anglès, tot i que aquest últim encara no haja sortit de la II Internacional. Mentre el partit deixi a les seues organitzacions la seua actual llibertat de crítica, acció, propaganda, agitació i organització per a la dictadura del proletariat i per al poder soviètic, mentre conserve el seu caràcter d'unió de totes les organitzacions sindicals de la classe obrera, els comunistes han de realitzar tots els intents i arribar fins a certs compromisos a fi de tenir la possibilitat d'exercir una influència sobre les àmplies masses de treballadors, de denunciar els seus caps oportunistes des de l'alt de les tribunes davant les masses, d'afanyar que el poder polític de les mans dels representants directes de la burgesia passe als dels lloctinents obrers de la classe treballadora per a alliberar com més ràpidament siga possible les masses de les seues últimes il·lusions en allò que fa aquest assumpte.

17.- Quant al Partit Socialista italià, el 2on Congrés de la III Internacional, reconeixent que la revisió del programa votat l'any passat per aqueix partit al seu Congrés de Bolonya marca una etapa molt important en la seua transformació cap al comunisme, i que les propostes presentades per la Secció de Torí al consell general del partit publicades en el diari *Ordine Nuovo* del 8 de maig de 1920

coincideixen amb tots els principis fonamentals de la III Internacional, sol·licita al Partit Socialista italià que examine, en el pròxim congrés que ha de ser convocat d'acord amb els estatuts del partit i de les disposicions generals d'admissió a la III Internacional, les esmentades proposicions i totes les decisions dels dos Congressos de la Internacional Comunista, particularment en allò que fa a la fracció parlamentària, als sindicats i als elements no comunistes del partit.

18.- El 2on Congrés de la III Internacional considera com inadequades les concepcions sobre les relacions del partit amb la classe obrera i amb la massa, sobre la participació facultativa dels partits comunistes en l'acció parlamentària i en l'acció dels sindicats reaccionaris, que han sigut àmpliament rebutjades en les resolucions especials del present Congrés, després d'haver sigut defensades sobretot pel "Partit Obrer Comunista alemany" i en part pel "Partit Comunista suís", per l'òrgan del buró vienès de la Internacional Comunista per a Europa Oriental, *Kommunismus*, per alguns camarades holandesos, per certes organitzacions comunistes d'Anglaterra, la "Federació Obrera Socialista", etc., així com pels IWW d'EUA i els "Shop Steward Committees" d'Anglaterra, etc.

No obstant això, el 2on Congrés de la III Internacional creu possible i convenient la reunió en la III Internacional de les organitzacions anteriorment esmentades que encara no s'han adherit oficialment, perquè en aquest cas, i sobretot respecte als "Shop Steward Committees" anglesos, ens trobem en presència d'un profund moviment proletari que en els fets s'enquadra en els principis fonamentals de la Internacional Comunista. En aqueixes organitzacions, les concepcions errònies sobre la participació en l'acció dels parlaments burgesos s'expliquen menys pel paper dels elements sorgits de la burgesia que aporten les seues concepcions, d'un esperit en els fons petit burgès tal com ho són sovint les dels anarquistes, que per la inexperiència política dels proletaris vertaderament revolucionaris i lligats amb la massa.

El 2on Congrés de la III Internacional sol·licita per aqueixes raons a totes les organitzacions i tots els grups comunistes dels països anglosaxons la prossecució, encara en el cas en què els "IWW" i els "Shop Steward Committees" no s'unisquen immediatament a la III Internacional, d'una política de relacions més amistoses amb aqueixes organitzacions, d'acostament a elles i a les masses que hi simpatitzen, fent-les comprendre amigablement des del punt de vista de l'experiència de totes les revolucions russes del segle XX, el caràcter erroni de les seues concepcions i reiterant els intents de fusió amb aqueixes organitzacions en un partit comunista únic.

19.- El Congrés crida l'atenció de tots els camarades, sobretot els dels països llatins i anglosaxons, sobre aquest fet: des de la guerra s'ha produït una profunda divisió d'idees entre els anarquistes de tot el món respecte a l'actitud a observar enfront de la dictadura del proletariat i el poder dels soviets. En aqueixes condicions, entre els elements proletaris que ben sovint es van sentir atrets a l'anarquisme per l'odi plenament justificat a l'oportunisme i al reformisme de la II Internacional, s'observa una comprensió particularment exacta d'aqueixos principis, que s'estén cada vegada més a mesura que l'experiència de Rússia, Finlàndia, Hongria, Lituània, Polònia i Alemanya és millor coneguda.

Per aqueixes raons, el Congrés considera un deure de tots els camarades sostenir per tots els mitjans la transició de tots els elements proletaris de masses de l'anarquisme a la III Internacional.

El Congrés considera que l'èxit de l'acció dels partits vertaderament comunistes ha de ser apreciat, entre altres coses, en la mesura que hagen aconseguit atraure tots els elements vertaderament proletaris de l'anarquisme.

Edita: ***Germinal – nucli en defensa del marxisme***

Per a posar-te en contacte amb nosaltres: germinal_1917@yahoo.es

Visita la nostra pàgina: www.grupgerminal.org